

Nuttig

MIJMERING

Ik ben zo geprogrammeerd dat niets doen voor mij minder aanvaardbaar is dan iets. Het is een vergissing, een mens doet altijd iets ook al doet hij niets, ik merk dat ik vooral tevreden over mezelf ben als ik me 'nuttig' heb beziggehouden. Als kind hoorde ik een buurvrouw eens zeggen dat haar man niet kon hebben dat ze zomaar wat zat en niets deed. Aangezien mannen het toen nog voor het zeggen hadden zorgde de buurvrouw dat ze altijd iets nuttigs, want dat het moest het wel zijn, om handen had. Ik voelde toen al vaag dat daar iets niet klopte.

Mijn generatie is geconditioneerd op 'nut'. 'Nut' is direct verbonden met 'zin'. Iets wat nuttig is, is zinnig en andersom. Dus is mijn bestaan zinvol als ik iets nuttigs doe. Wat nu als het leven niet die nuttigheid oplevert die ik als norm heb meegekregen en die ik tot maat van mijn bestaan heb gemaakt? Mijn geconditioneerdheid op nut is hardnekkig en ik heb er last van. Van het feit dat ik nooit heb leren zijn zonder meer; dat ik altijd ergens aan moet voldoen; dat ik slaaf ben van mijn eigen eis aan het leven; dat mijn welbevinden direct verband houdt met mijn nut en dus mijn zin.

Ik zou het anders willen. Ik probeer er geen strijd van te maken, nut niet in de kaart te spelen, maar in het proberen zit de strijd al ingebakken.

's Avonds gaat het beter dan overdag. Als de drukte uit de dag is, trekt het moeten uit de lucht en val ik even samen met het moment. Met zomaar zijn. Nutteloos.

Marjolijn Sengers, 3 augustus 2014